

Carles Alfaro, entre el 1977 i el 1981, segueix estudis a càrrec d'Antonio Diaz Zamora (València), i seminaris d' interpretació amb *Odin Teatret* (Dinamarca), *Roy Hart Theatre* (França), *Faunus Theatre* (Dinamarca) *Firlenfanfanz* (Alemanya), *Martin Adjemián*, *Jesús Aladrén* (Madrid), *Philippe Gaulier* (Londres), *Ernie Martin*, *Uta Hagen* (Nueva York)...

En Londres és diplomad en 1984 en Direcció Escènica
- *Directors and Drama Instructors* - per la
British Theatre Association Directors.

També exerceix com dramaturgista, escenògraf i il·luminador; i puntualment de actor.

En 1982 va participar, com actor, en *El Mito de Edipo Rey*, text de Sófocles en versió de Agustín García Calvo, dirigida i produïda per José Luis Gómez; estrenada en el Teatro Romano de Mérida i gira a l'estiu per tot l'Estat.

Amb els estalvis d'aquesta gira, Alfaro, a l'octubre de 1982, funda la companyia **MOMA TEATRE** a València, de la qual va ser, fins al dia de hui, el seu director artístic.

Des del seu origen, la companyia ha presentat, fins al dia de hui, més de 30 espectacles; la majoria dirigits pel propi Alfaro. Les produccions de la companyia es realitzen en valencià exceptuant aquelles que es fonamenten sobre textos originàriament en castellà. Les produccions en valencià, es realitzen igualment en castellà quan giren arran de l'Estat.

L'activitat de la companyia es regeix per una vocació inequívocament de teatre públic des de la iniciativa privada. És a dir, un compromís amb el rigor tant en l'elecció dels textos a abordar com en el tracte a la paraula en la interpretació. La seua singularitat no recapta en una elecció determinada sobre un repertori determinat, siguen clàssics o contemporanis, sinó en el tractament dramàtic ("ara i ací") sobre els projectes, siguen al seu origen materials textuals teatrals o no, siguen propis o culminant en exploracions cap a gèneres com el teatre-documenta. Sempre a la recerca d'un llenguatge propi amb l'objectiu de parlar de les qüestions i preocupacions de l'ésser humà de hui. Tot açò en una progressiva atenció a la paraula sent la dramàtica actoral l'eix inspirador tant ètic com a estètic.

Moma Teatre comença la seua història en 1982, amb la iniciativa de Carles Alfaro (València, 1960) d'un acostament al teatre des de l'exploració, més proper a la tradició contemporània europea; un camí que els membres de l'anomenat "teatre independent" dels anys 70 no havien tingut la possibilitat de viure. No obstant açò, als nadals d'eixe mateix any, el primer muntatge d'aquest grup, cridat inicialment La Moma – dansa popular valenciana en la qual vuit ballarins representen la lluita entre la virtut (la Moma) i els set pecats cabdals o vicis (els Momos) – , el primer espectacle de la companyia va ser: ***The Knack***, d'**Ann Jellicoe**, una obra simbòlica de la joventut dels seixanta, dirigida per l'argentí Martin Adjemián, en el qual, Alfaro, intervé com a actor i ajudant de direcció. Va obtindre el *Premi Diputació de València*

En 1983, en el segon muntatge de la companyia, ***El malalt imaginari***, s'adapta un clàssic de **Molière**, i en aquest cas, a banda de actuar, Alfaro assumeix, per primera vegada, la direcció escènica de l'espectacle. Va obtindre el *Premi Diputació de València*.

Després d'aquest muntatge, Alfaro decideix desplaçar-se a Londres per a seguir formant-se i és, en 1984, quan és diplomad com a director escènic per la *British Theatre Association Directors.*

Àvid de compartir l'experiència i coneixements, decideix tornar a València i rellotjar la companyia. La recerca d'una seu, d'un espai propi, va ser una prioritat necessària des de l'origen de la companyia per al seu director: **Laboratori Moma**; una antiga masia en plena horta.

La primera obra que va estrenar després de la seua tornada de Londres, en 1985, en la que intervé com a actor, director i dissenyador de l'espai escènic i la il·luminació, va ser **El Muntaplats** de **Harold Pinter**, un dels seus autors de referència i re visitada en muntatges posteriors (1987, 1993, 1996) de Moma amb diferents actors.

En 1986 participa com a ajudant de direcció en *Sueño de una noche de verano*, dirigida per Franzisca Aarflot, en Oslo. També col·labora com adjunt a la direcció en *Poeta en Nueva York*, de Federico García Lorca, dirigida i produïda per Joaquín Hinojosa.

En una etapa posterior es va materialitzar el Laboratori Moma en un lloc públic, en la creació de la sala **Atelier Moma**, un centre de creació teatral a una nau en el districte d'Abastos de València amb un aforament de 100 espectadors. Resultat de l'anhel de tindre una relació directa amb el públic sense interferències. La primera experiència d'Alfaro amb aquesta perspectiva de "obrador", es va dir **Cel enllà, tot són vinyes!**, estrenada en 1988, versió lliure de textos de **M. de Ghelderode**. Aquella pràctica va cridar l'atenció en determinats sectors, que van descobrir un punt sòlid en un paisatge com era el teatre valencià en aqueix moment, mancat de realitats consolidades. Després d'aquest treball, va estrenar una **creació pròpia**, una exploració sobre la infantessa, **Inèrcia**, en 1989; i la innovadora **creació col·lectiva** sobre el voyerisme de les solituds en una comunitat de veïns, **Basted**, en 1990. Va sorprendre el seu estil teatral a partir d'un surrealisme poètic elaborat on es conjugaven diferents llenguatges: cinematogràfics, coreogràfics, de partitura escènica i plàstica. Va ser el primer reconeixement més enllà de la "terreta" sent seleccionat per a la Expo 92 de Sevilla. Va obtindre el *Premi Associació d'Espectadors d'Alacant*.

A partir de 1989, simultàniament a la seua activitat en Moma Teatre, reprèn la seua activitat més enllà de les seues complicitats en la seua pròpia companyia amb la finalitat de contrastar-se en diferents equips de treball. Fugir del "confort" i el perill de la autocondescència.

Entre altres activitats dissenya l'escenografia d'*El Mussol i la Gata* (1989) de Pavana-Centre Dramàtic de la Generalitat Valenciana. També va col·laborar, com adjunt a la direcció, en *Quimera y Amor de don Perlimplín con Belisa en su jardín* (1990), de García Lorca, dirigida i produïda per José Luis Gómez.

Participa com a director i escenògraf en **Entre els porcs** (1990), del sud africà **Athol Fugard**, del Centre Dramàtic de la Generalitat Valenciana.

També és adjunt a la direcció en *Una llamada para Pirandello* (1991) de A. Tabuchi, producció del Centro Dramático Nacional, dirigida per J. Hinojosa.

A l'any següent, convida a dirigir en la companyia a un director forà, Joaquín Hinojosa, amb la intenció d'evitar el risc endogàmic dins el col·lectiu i contrastar diferents maneres de treballar. Igualment, Alfaro, intervé com a dissenyador de l'espai escènic i la il·luminació en *La Cantant Calba* (1991) d'E. Ionesco. Va obtindre el *Premi millor Producció dins els Premis de Teatres Generalitat Valenciana*.

En 1992, es va estrenar **El cas Woyzeck**, una direcció, disseny d'espai escènic i adaptació del propi Alfaro de l'obra de **G. Büchner**, que va marcar un punt crucial en la història de Alfaro i de Moma; i on a més d'un concepte escènic expressionista, s'uneixen els elements segell de la companyia: plàstica, dramaturgia, etc. Va suposar el primer reconeixement tant nacional com a internacional sent seleccionat en el *Festival Tàrraga*, com en el *Festival Firenze* d'Itàlia. I la primera gira llarga i extensa de la companyia recorrent les principals capitals de l'Estat. També va ser reconegut amb el **Premio ADE 1993** (*Asociación de Directores de Escena*) i el *Premi millor direcció de Teatres Generalitat Valenciana*.

També en 1992 va dirigir **Quixot**, una adaptació lliure per a titelles de l'obra de **Cervantes**, per a la companyia Bambalina Titelles. Encara hui de gira internacional després de més de 30 anys...

Comença a configurar-se el vertader segell de la companyia: repertori selectiu però obert, ja que se succeeixen textos clàssics com a contemporanis o propis; sent la seua vertadera singularitat el tractament dramàtic a la recerca de la seua contemporaneïtat que s'exerceix sobre els materials textuais triats; siguen la seua naturalesa clàssica, contemporània o pròpia.

La companyia aposta per dramaturgs contemporanis valencians de la seua generació on Alfaro dirigeix, dissenya l'espai escènic i il·luminació de: **Metro** (1993) de **Paco Sanguino i Rafael González** (*Premi millor direcció de Teatres Generalitat Valenciana i el Premi Associació d'Espectadors d'Alacant*); **L'urinari** (1996) de **Paco Sanguino**; i **L'altre** (1997) de **Paco Zarzoso** (*Premi millor Direcció, millor Il·luminació i millor Espectacle de Teatres de la Generalitat Valenciana*).

Altres muntatges d'Alfaro d'aquesta etapa són la col·laboració amb la companyia de l'escriptor valencià **Manuel Vicent** encarregant-li un projecte com **Borja-Borgia** (1995) en una coproducció amb el Centre Dramàtic de Catalunya.

I la suggestiva **Càndid** (1995) amb coproducció amb el **Talleret de Salt de Girona** i estrenada en castellà en el Teatro de la Comedia, en la programació de Marsillach com a director de la Cia. Nacional de Teatro Clásico), a partir de l'adaptació de J.Hinojosa del clàssic de **Voltaire**. El més extens dels seus treballs, d'una durada de tres hores d'espectacle, després de més de 4 mesos d'assaigs a Girona... També es va convertir en una obertura d'horitzons nous de complicitats, residències artístiques... En eixe mateix any va obtenir, dins dels *Premis de Teatres de la Generalitat Valenciana*, el *Premi a la millor direcció per Càndid* i el *Premi a la millor il·luminació per Borja-Borgia*.

En la seua companyia torna a convidar a Joaquin Hinojosa, per a completar el díptic encetat amb *La cantant calba*, per a dirigir *La lliçó* (1996), de Ionesco. Igualment com a *La cantant calba*, Alfaro va dissenyar l'espai escènic i la il·luminació. *Premi millor Producció i Premi millor Il·luminació* dins els *Premis de Teatres de la Generalitat Valenciana*.

En 1997 dirigeix i dissenya l'espai escènic i la il·luminació de l'obra **Las sillas**, d'**Eugène Ionesco**, per al Teatro de la Abadía, amb José Luis Gómez i Verónica Forqué.

També dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Per què moren els pares?*, de Carles Alberola, per Albenà Teatre.

En 1998 dissenya l'espai escènic i la il·luminació de les obres *Joan el Cendrós*, de Carles Alberola i Roberto García, per Albenà Teatre; i *Los Hermanos Pirracas en Nemequitepà*, d'Esteve i Ponce.

Després d'anys de múltiples gires amb la seua companyia, Alfaro, sent la necessitat de compartir amb la ciutat de València certa maduresa i fer realitat la seua ancestral necessitat d'establir una relació còmplice amb el seu públic i instaurar un centre de recerca estable on generar els seus projectes.

En 1994 es va començar a gestar la futura nova seu de Moma Teatre al barri de La Saïdia: **ESPAI MOMA**. Fins 1998, obri de manera intermitent les portes, però és en la temporada 1998/1999 quan, finalment, una vegada finalitzades les reformes, la Sala obri les seues portes de manera definitiva. S'inicia una etapa d'intensa producció i exhibició durant les següents 5 temporades, fins a l'any 2003.

La companyia va obrir les portes d'aquesta nova seu de Moma Teatre en octubre de 1998, amb la recuperació d'una producció que, malauradament en el seu moment, no va poder ser vista a la ciutat de València: **Càndid**, de **Voltaire**. Alfaro torna a dirigir i dissenyar

la il·luminació, i co-dissenyar, junt a Jaume Policarpo, l'espai escènic, i amb un nou repartiment. Va rebre el *Premi de la Crítica a la Millor escenografia*.

En gener de 1999, una vegada més es convida en la companyia a un nou director forà, Rafa Calatayud, per a dirigir *Naturalesa i propòsit de l'Univers*, de Christopher Durang, on Alfaro dissenya l'espai escènic i la il·luminació.

En el 2000, també per a Moma Teatre, dirigeix i dissenya l'espai escènic i il·luminació, i dramaturgia de **Varietés a la cuina**, un espectacle-homenatge de **Carles Alfaro** al gènere de la "revista", al viver d'artistes que va ser la ciutat de València per a tota Espanya; omplint de valencians, repartits per tota "la piel de toro" durant el franquisme (en la València, en temps de la República, van existir més de 30 locals de varietats). Amb un treball de recuperació de 8 artistes (rapsode, vedette, *chansonnier*, parella còmics, ballaor, pianista, coplista...), dels anys 50, 60, 70... (La mitjana de la troupe era de ¡75 anys!; sent el *chansonnier* de 92 anys....) Una dramaturgia a partir d'un càsting de més de 30 artistes majors de 65 anys i d'entrevistes, enregistraments...

També per a Moma Teatre, en el 2000, Alfaro co-dirigeix, interpreta (després de no actuar en els darrers 14 anys), dissenya l'espai escènic i il·luminació de **Nascuts Culpables**, d'una dramaturgia pròpia basada en un recull d'entrevistes reals fetes a fills, néts, descendents de nazis que van participar, d'una manera o altra, en el genocidi en els camps de concentració nazis. Testimonis de persones que, fins al dia de hui, pateixen les conseqüències de "aquesta història anònima". Entrevistes realitzades pel periodista jueu austríac **P. Sichrovsky**. Sens dubte, la constatació de l'interès cada vegada major de la ciutat pel Teatre Documenta. Espectacle que va rebre el *Premi de la Crítica Valenciana al millor espectacle de la temporada 1999-2000*, *Premi de la Crítica de l'Avenç de Barcelona Cultura 2000*, *Premi a la millor direcció* i *Premi millor espectacle dins dels Premis de Teatres de la Generalitat Valenciana*, i **Premio MAX al espectáculo revelación**.

Dissenyar en l'any 2000 l'espai escènic de *El Jardí de les delícies*, de Jaume Policarpo, per a Bambalina titelles.

A l'any següent, en 2001, per a Moma Teatre, dirigeix i dissenya l'espai escènic i la il·luminació d'**Incendiaris**, de **Max Frisch**. Mentre estrenàvem la "incendiària metàfora terrorista" de *Incendiaris*, de Max Frisch, assistim a l'ensulsiada de les Torres Bessones de Nova York...

Dissenyar la il·luminació de *Paraules en Penombra* de Gonzalo Suárez, coproducció d'Albena Produccions i Moma Teatre.

Dirigeix, de nou, amb un repartiment basc, **Jaioak Errudun** (*Nacidos culpables*) de **P. Sichrovsky**, coproducció de Tanttaka Teatroa i Moma Teatre.

En el 2002, per a Moma teatre, dirigeix i dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **La caiguda**, d'**Albert Camus**, en coproducció amb el Teatre Nacional de Catalunya. Soliloqui interpretat per Francesc Orella. Va ser un altre punt d'inflexió en ser el primer espectacle al Teatre Nacional a Barcelona a gaudir d'una reposició en una següent temporada a causa de l'èxit de públic i crítica. Va obtenir el **Premio MAX** de las Artes Escénicas a la **Mejor Escenografía**, i **Premio MAX finalista a la millor direcció per La Caiguda**; *Premi al millor espectacle* i *Premi millor escenografia de la Generalitat Valenciana*; *Premi de la Crítica Valenciana a la millor direcció, al millor espectacle, a la millor contribució plàstica, a la millor contribució dramaturgica*; *Premi Butaca en Barcelona*.

En 2002 dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Spot*, de Carles Alberola i Roberto García, per Albena Produccions. També dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Cosí fan tutte*, de W.A.Mozart, per a IVM.

En la temporada 2002-2003, Moma Teatre va presentar el *Programa Pinter*. Un tribut monogràfic a Harold Pinter en tota la programació de la temporada completa, un autor clau

per a entendre l'aspiració, per part d'Alfaro i de la pròpia companyia, d'un rigor dramàtic que persegueix des dels seus inicis. També en 2002, per a Moma Teatre, dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Quatre històries: Una Alaska particular, Estació Victòria, La penúltima copa i Celebració*, de **Harold Pinter**.

També en octubre de 2003, la companyia va tancar ESPAI MOMA amb la paràbola sobre la jauria humana de la gran metròpoli **Les Llums**, de **Howard Korder**; on Alfaro va dirigir i dissenyar l'espai escènic i la il·luminació.

Després de desavinences llargues en el temps amb l'Administració Pública que impedièren el creixement de Espai Moma, per coherència a l'esperit crític i nivell d'exigència, tant ètic com a estètic, la companyia va decidir "dimitir": tancament de ESPAI MOMA.

Açò, com és lògic i natural, va provocar un parèntesi *sine die* de reflexió i reestructuració en la companyia Moma Teatre...

També en 2003, dirigeix i dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **L'escola de dones**, de **Molière**, per al Teatre Nacional de Catalunya.

I dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **Lisístrata**, de Aristòfanes, dirigida per Carles Santos.

En 2004 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **Don Giovanni**, de **W. A. Mozart**, per a IVM.

En 2005 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **La Controversia de Valladolid**, de **J.C. Carrière**, per a Bitó Produccions; i de **Ròmul el Gran**, de **F. Dürrenmatt**, per al Teatre Nacional de Catalunya. Dissenyava l'espai escènic i la il·luminació de **Al menos no es Navidad**, de Carles Alberola, per a Albena Produccions.

En 2006 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **Les Noces de Fígaro**, de **W. A. Mozart**, per a l'Institut Valencià de la Música; i **El Portero** de **Harold Pinter**, per a Teatro de la Abadía.

En parèntesi de la companyia Moma Teatre es va interrompre puntualment en el 2007, gràcies a la invitació i encàrrec del Festival Temporada Alta de Girona on es va estrenar la dramatització poètica sobre el genocidi ruandès **Què va passar, Wanouelélé?** de **L. Nabulsi**. És Alfaro de nou qui dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació.

En 2008 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **Tio Vània** de **A. Thékhev**, per al Centro Dramàtic Nacional i **Macbethladymacbeth**, de **W. Shakespeare**, per al Teatro Español.

En 2009 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **Traïció** de **Harold Pinter**, per a Teatre Lliure i **La Calesera**, de **Francisco Alonso**, per a Teatro de la Zarzuela.

En 2010 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **El arte de la comedia**, de **Eduardo de Filippo**, per a Teatro de la Abadía, per el qual obté el **Premio ADE** (Asociación de directores de escena) al 2010 i **Premio finalista Max de las Artes escénicas para la mejor dirección escénica**, **Premio finalista Max de las Artes escénicas para el mejor espectáculo**.

En 2010 també dissenya l'espai escènic i la il·luminació de **Que tinguem sort!** de Carles Alberola, per a Albena Teatre.

En 2011 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *José K, torturado* sobre textos del periodista Javier Ortiz; soliloqui interpretat per Pedro Casablanc. Una coproducció de Studio Teatro i Festival de temporada Alta.

En 2012 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *El Lindo Don Diego*, de **A. Moreto**, per a la Compañia Nacional de Teatro Clásico. **Premio MAX de las Artes Escénicas a la Mejor Dirección Escénica**.

En 2013 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *L'Estranger*, d'**Albert Camus**, per a Teatre Lliure. **Premio MAX de las Artes Escénicas a la Mejor Adaptación**.

En 2013 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Petit Pierre*, de **Suzanne Lebeau**, per a Bambalina Teatre Practicable.

En 2014 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Éramos tres hermanas* de **J. Sanchis Sinisterra**, per a Teatro de la Abadía.

En 2014 dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Maror* (òpera) de Mestre Palau, per al Palau de les Arts.

En 2015 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *Atchúusss!!* a partir de contes de **A. Thèkhov**, per a Pentación, per el qual obté el **Premio CERES a la Mejor Dirección de escena**.

No va ser fins a l'any 2016, que la companyia reinicia la seua marxa, des dels seus originaris mateixos preceptes, un vell anhel es va fer realitat amb *Vània* de **A. Thèkhov**. Una aproximació, essencialitzada, al clàssic d'Anton Txèkhov. Una coproducció amb els Teatres del Canal de Madrid, recurrent de nou les capitals de l'Estat i recollint premis i gran acceptació tant a Madrid com a València, Barcelona, Festival Temporada Alta a Girona...

En 2016 dirigeix, dissenya la il·luminació de *Tartufo* de **Molière**, per al Centro Dramático Galego en Santiago de Compostela.

En 2016 assessora la direcció, dissenya la il·luminació de la comèdia musical *Two ladies or not two ladies* de la companyia Cashalada.

En 2017, coincidint amb els 35 anys d'història de la companyia, Moma Teatre va adaptar un dels textos universals més representats, una nova essencialització, aquesta vegada del clàssic *La vida es sueño* de **Calderón de la Barca**. Alfaro dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació, i adapta la nova coproducció *La vida es sueño [105-106]* amb Teatros del Canal, Diputació de València, amb la col·laboració de l'Institut Valencià de la Cultura i Fuentes de la Voz; tornant a rebre gran acceptació tant a Madrid com a Almagro, Bilbao, Sevilla...

En 2017 co-dissenya la il·luminació de *Tic-Tac* de Carles Alberola, per al Institut Valencià de Cultura.

En 2018, reprenent l'esperit de Moma Teatre de furgar sobre el gènere teatre documenta, la cia i Alfaro realitzen una revisió dramàtica sobre la producció feta en 2011 de *José K, torturado* sobre uns textos del periodista **Javier Ortiz**. El resultat és un soliloqui sobre la tortura i la moral, amb múltiples lectures, focalitzat en el personatge del terrorista José K. Alfaro dirigeix el soliloqui amb un intèrpret nou, Iván Hermes, però amb el mateix disseny de l'espai escènic i la il·luminació de la producció de 2011.

En 2019 dirigeix, crea la dramàtica, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de *L'últim acte* sobre uns textos de **A. Thèkhov**, per a Focus en Barcelona.

En 2019 dissenya la il·luminació de *Tórtola* de Begoña Tena, per al Institut Valencià de Cultura.

En 2019 dirigeix i dissenya la il·luminació de ***Dinamarca*** de **Rodolf i Josep Lluís Sirera**, per al Institut Valencià de Cultura.

En 2021, continuant amb l'esperit esmentat de Moma Teatre de furgar sobre el gènere teatre documenta, **Alfaro** crea una dramaturgia sobre la persistent memòria que persegueix a l'oblit i dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació de ***Memòria de l'oblit***, per a Moma Teatre.

En 2021 dirigeix, dissenya l'espai escènic i la il·luminació del melo-drama musical ***Rousseau, el origen del melodrama*** de **Georg Benda**, per a Fundación Juan March.

En 2022 dirigeix ***Ojos que no ven*** de **Natalia Mateo**, per a Entrecajas, Come y calla, y Teatros del Canal.

En 2022 dissenya la il·luminació de *Saramago: Tal vez solo el silencio exista...* Instal·lació sonora de Joan Cerveró, per a la Universitat Politècnica de València.